

KVĚTEN...

Možná nejkrásnější měsíc v roce. Konečně všechno rozkvetne, slunce již doopravdy hřeje a my můžeme vyrazit v jarním outfitu a na boso. Zima má na nějakou tu chvíli smůlu. Květen je však nabitý svátky i tradicemi. Víte například, že...dříve jsme mu říkali máj, ale v rámci národního obrození ho Josef Jungmann v roce 1805 označil jako „květen“? Podle gregoriánského kalendáře je květen pátý měsíc v roce, který má 31 dní. Začíná ve stejný den v týdnu jako leden příštího roku. Žádný jiný měsíc v běžném roce to tak nemá. Podle židovského kalendáře připadá květen obvykle na měsíce ijar a sivan. Během tohoto měsíce se na severní polokouli prodlužuje délka dne. První květnový den je dlouhý okolo 14 hodin a 43 minut. Poslední den v květnu je delší o hodinu a 19 minut. Čekají nás dva státní svátky a to 1. 5. Svátek práce a 8. 5. Den vítězství. Kromě toho se připomínají dva významné dny. 5. 5. Květnové povstání českého lidu a v rámci Mezinárodního dne rodiny také 15. 5. Den rodin. V římskokatolické církvi je květen spojen s uctíváním Panny Marie a druhou nedělí v měsíci oslavíme Den matek. Poslední dubnový, či první květnový den se staví máje. Tento den se také v některých evropských zemích slaví jako svátek zamilovaných. Již Karel Hynek Mácha v roce 1936 o tomto dnu psal v básni Máj. A na stvrzení své lásky se zamilované dvojice v tento den schází u Máchovy sochy v Petřínských sadech v Praze. Od slova máj je také odvozen název studentské oslavy příchodu máje - majáles. A jaké nás čekají pranostiky? Mokry máj - ve stodole ráj. Svátá Žofie políčka často zalije. Na mokry květen přichází suchý červen. V květnu-li hrom se ozývá, v červnu zřídka mrholívá.

Tak schválně jaký bude červen? Nebudeme předbíhat.

Pevně věřím, že jaro bude krásné, barevné a především, jak už to má jaro v popisu práce, bude novým počátkem. Doufejme, že s nástupem jarních měsíců se vše v dobré obrátí a život se vrátí do starých kolejí. M. M.

měsíčník

café

ZELENÝ DŮM

Galerie

květen 2021

V. číslo / I. ročník

OTEVÍRACÍ DOBA KAVÁRNY

OTEVÍRACÍ DOBA

**V běžném režimu je otevřeno
od úterý do neděle,
14:00-19:00 hodin.**

**Po dobu vládních omezení
bude otevřeno „výdejní okénko“
od úterý do neděle,
14:00-17:00 hodin.**

**Většinou nás zde najdete
i mnohem později.**

Stačí zavolat a domluvit se.

**Objednávky celých dortů
i většího množství zákusků
přijímáme na čísle:
777 819 157 a 774 555 258**

Kontakty na galerii:

galerie@cafegaleriezelenydom.cz

+420 774 555 258

www.cafegaleriezelenydom.cz

Instagram: Cafe Galerie Zelený Dům

Café Galerie Zelený Dům – měsíčník č. 5/2021 - květen
Vychází 1.5. 2021. Vydává Martina Machalíčková.
Adresa: Újezd nad Lesy, Třebětínská 591, 190 16,
IČO: 16166779
Příjem inzerce: galerie@cafegaleriezelenydom.cz
Grafická úprava: Betis spol.s.r.o. Tisk: Betis spol.s.r.o.
Areál Výzkumných ústavů 9, 19011, Praha 9 - Běchovice
Náklad 4.200 ks. Uzávěrka příštího čísla 15. 5. 2021
MK ČR E 24061

**Časopis je vydáván bez dotací a jakýchkoli
finančních příspěvků. Veškeré náklady spojené
s přípravou, tiskem a distribucí jsou plně
hrazeny Café Galerií Zelený Dům.**

LA DOLCE VITA

Nejsem vinař, který poválí víno na jazyku a okamžitě pozná ročník, vinici a dokonce ví, kdo jaký konkrétní hrozen utrl. Dělán si legraci. Velice obdivuji všechny, kteří ve vínu rozpoznají ty nejjemnější vůně a chutě. Rozpoznají to, co normální smrtelníci nemají šanci ani zaznamenat, natož rozpoznat a především pojmenovat. Já mám víno velmi ráda. Vždycky se u nás doma víno pilo. A jak jsem řekla v úvodu, nejsem na slovo vzatý vinař, ale spíš na slovo vzatý gurmán. Mám velmi zmlsaný jazyk a jen tak něco mi nechutná. A mám slabost pro Itálii. Slunce, moře, hory a báječní lidé, kteří milují skvělé jídlo, víno a život. Co víc si může člověk přát. Moře asi nezařídím, ale italská vína nabídnout mohu. Výběr přátel bude na vás. Nabízím vína z vinařství Sammarco, Vecchia Torra e Pra Da Val.

Sammarco se nachází v Cellino San Marco, malé venkovské obci, ponořené v srdci Salenta – strážce nejdůležitějšího chráněného označení původu, jako jsou Salice, Salentino, Squinzano, Brindisi, Primitivo, Negroamaro a Malvasia Bianca a Nera. Nejstarší keře pamatují dědečka Marca. Svou houževnatostí učinil z Le Vigne di Sammarco jedinečnou a rozpoznatelnou realitu ve světě vína. Nyní je vinařství zastoupeno novou generací rodiny Rizzello, která si vinařství drží již čtyři generace a je jednou z nejznámějších producentů v oblasti Salentino. Rodina vlastní 180 hektarů půdy. Francesca, Marco a Carmine, potomci, kteří pokračují v rodinné vinařské tradici, si chrání autentičnost a hodnoty zakořeněné po generace. Ráda bych představila dvě vína z tohoto vinařství, která jsou mému srdci, a především jazyku nejbližší.

Prvním je Nottetempo a druhým Zifa. S těmito víny se zaručeně přenesete do slunné Itálie stejně jako já. Nottetempo je víno bílé, svěží, hebké a harmonické. Je barvy zlatožluté, a i já v chuti rozpoznám vanilku, vůni tropického ovoce, medu a květin. V závěru vám v ústech zůstane kořeněná, ovocná vzpomínka. Podávejte při 10 °C. Zifa, Primitivo di Manduria je víno červené. Barva je tmavá a rubínově červená. V chuti rozpoznáte sladké bobulové ovoce, ostružiny a borůvky, náznaky kávy a pomerančové kůry s balzamikovými tóny. Já v tomto vínu cítím slunce, horkost letního večera na italském venkově a již při prvním doušku vím vše o tom, jak chutná dolce vita. Teplota podávání: 18 °C. Tak na zdraví a na život. M. M.

ŽIVOT GALERIE

Od chvíle, kdy jsem se rozhodla psát a vydávat Galerijní noviny, je paradoxně právě galerie téměř nepřetržitě uzavřená. Bylo naplánováno mnoho skvělých výstav které, doufejme, půjdou přesunout na další sezonu. Samozřejmě jsme přišli i o mnoho přednášek, koncertů a dalších plánovaných akcí. Nevadí. Vše doženeme.

Nicméně bych tentokrát ráda udělila prostor právě galerií. Mnozí z vás, kteří k našemu kavárenskému okénku začali chodit v době uzavření, ani netuší, že kromě zákusků nabízíme i mnohem více. Zelený Dům je mimo kavárnu především galerií soudobého umění. Za pět let provozu se vystřídalo mnoho skvělých výtvarníků více, či méně známých, při pravidelných výstavách. Každou první středu v měsíci jsme se mohli potkávat na zahájení výstavy, kde nechyběl sám autor a dobrá muzika. To vše nám vždy vykouzlilo skvělý slavnostní večer. V rámci kavárny byli a jsou k vidění autoři, kteří v Zeleném Domě již vystavovali, anebo výstavu společně plánujeme. Mnozí si řeknou, že jsme galerie na periferii...koho tedy u nás vlastně můžete čekat? Jak jsem již mnohokrát zmínila, moje galerie je místem pro umění a nikoliv pro planá slova kritiků a omílání frází o tom, jak má, nebo nemá umění vypadat. Je místem, kde budete chtít trávit čas. Kde vystavená výtvarná díla navozují příjemnou atmosféru a nejsou jen výkřikem momentální módy. Budete mít chuť odnést si některý z obrazů domů a dívat se, kdykoliv to půjde. Budou vás těšit ráno při vstávání i večer při usínání. A co víc. Učíní prostor vašeho domova sofistikovaným, originálním místem, který ocení i nároční znalci.

Vraťme se ale k samotným autorům. Od počátku dávám na svůj cit. A tak, jak působí autor, působí ve většině případů i samotné dílo. Ráda bych vám postupně představila ty, které v Zeleném Domě můžete vidět pravidelně. Jsou součástí stálé expozice.

Jedním z prvních, které bych ráda představila, je **Jiří Chadima**. Rozhodně patří mezi nejstarší vystavující výtvarníky v mé galerii.

Ačkoliv se při první návštěvě v galerii nechal slyšet, že už nikdy neuspořádá autorskou výstavu, měl v Zeleném Domě od té doby výstavy dvě. Doufejme, že celý covid nenapáchal víc škody než jeho pokročilý věk a uspořádáme i plánovanou třetí výstavu. Jiří se narodil v Praze, roku 1923 a je známým výtvarníkem nejen ve své zemi, ale také v Japonsku. Tam možná prodal při svých výstavách víc obrazů než doma. Pro Japonce je opravdovým pojmem. Jeden japonský profesor dokonce prohlásil, že má japonské vidění a že se jeho technika podobá tomu, jak se malovalo v Japonsku okolo 16. století. Snad je to celkovou kompozicí, snad tlumenými barvami. Každopádně na vás dýchne zasněná nálada brzkého pražského rána, v místech okolo Vltavy. Tam Jiří Chadima prožil celé své dětství.

Dalším skvělým malířem, kterého v galerii najdete, je **ak. mal. Milan Martinec**. Je to neskutečně skromný výtvarník, kterému by mohli jeho talent závidět mnozí. Ačkoli se narodil roku 1942 v Rychnově nad Kněžnou, většinu života prožil v Praze. Věnuje se především krajinomalbě, zátiší a figurálním kompozicím. Jeho obrazy se vyznačují smyslem pro barevný detail. Velmi často se na jeho obrazech objevují evropská města jako Madrid,

Benátky, nebo Paříž, která mu učarovala svou bohémskou náladou. Při pohledu na jeho obraz máte pocit, že sedíte v jedné z pařížských kavárniček a sledujete ruch v uličkách. Jeho obrazy vás doslova vtáhnou svojí atmosférou. Ještě krok a jste na rušné třídě, cítíte vůni bouřky a slyšíte halas z tržiště.

Michal Halva pochází z Brna. Od kresby a grafiky přešel ke složité kombinované technice, kdy při využití podkladových materiálů vytváří výrazné struktury v obrazech. Obrazy jsou plné záhadných stylizovaných figur, šifer, symbolů a znaků. Oslovují nás záhadnou atmosférou výjimečného a nadpřirozeného světa. Jsou to díla mexických domorodců? Nebo pradávne jeskynní malby? Anebo dětské obrázky? Těžko říct. Na každého působí jinak. Jeho zemité barvy, plné tmavě červené a okrově žluté jsou každopádně luxusním kouskem originálního interiéru. Michal má za sebou bezpočet výstav po celé Evropě, Japonsku a jeho díla najdete v soukromých sbírkách po celém světě.

Všichni tři představení výtvarníci si dávají velmi záležet, kde se budou jejich díla vystavovat. Také jsou z těch malířů, kteří nechrlí obrazy jak na běžícím pásu. Toto vše z jejich prací dělá velmi zajímavé kousky ceněné především sběrateli výtvarného umění. Od každého z těchto výtvarníků najdete v galerii mnoho inspirace. Pokud vás cokoliv zaujme, neváhejte mě kontaktovat. M. M.

PRO DĚTI - ROMÁNSKÝ SLOH

Většina odborníků se shoduje v názoru, že na počátku výtvarného umění, jak ho známe dnes, byl rituál, magie, náboženství a víra. A také odvěká touha člověka po krásě. Zdobit krásnými předměty své obydli, nebo zdobit sám sebe nádhernými, honosnými šperky. Dívat se a vlastnit krásné obrazy, sochy, překrásně tkané koberce... Této potřeby se lidé, pokud mohou, nevzdávají ani v dobách temných a zlých. V malé dřevěné chaloupce to byla hliněná, nebo dřevěná soška nějakého bůžka, který mohl pomoci s uzdravením, dobrou úrodou, nebo ochránit dům před požárem. V domech kupců a bohatých měšťanů to mohlo být drahé nádobí, vzácné látky, obrazy s portréty rodinných příslušníků. Nejkrásnější umělecká díla se však vždy nacházela ve šlechtických a královských sídlech a také v bohatých klášterech a kostelích. Umění mělo být krásné, protože život ve středověku jistě nebyl jednoduchý a idylický. Umění v té době, především obrazy, lidem dodávaly odvahu, víru v boha, víru v lepší časy.

Měšťanské domy se většinou do našich dnů nedožily. A pokud stojí, jistě v nich nenajdeme ani kousek z původního vybavení. Kde je tedy najdeme? Ano, správně. Hrady, zámky, kostely, nebo kláštery. Další etapou ve výtvarném umění jistě stojí za zmínku doba románského slohu. Přesouváme se do doby okolo let 1000 až 1250 našeho letopočtu. Románský sloh je umělecký sloh, který se v raném středověku rozšířil v zemích západní, jižní a střední Evropy. Tedy i do naší země. V té době byla nejrozšířenější výzdobou **freska**. Že už jste to slovo někde slyšeli? Ale jistě! Freska je nástěnná malba zhotovená na vlhké omítce. Název pochází z italského **al fresco**. A o tom jsme si povídali v minulém čísle.

Většina takových fresek z té doby se bohužel nedochovala, ale v románských kostelech byly zcela běžné. Pokrývaly všechna volná místa na stěnách. Používaly se většinou čtyři barvy a to červenohnědá, bílá, šedozelená a modrá. Vždy líčily výjevy z Bible, nebo ze života světců. Nástěnná malba měla sloužit především prostým lidem, kteří neuměli číst.

Oproti tomu knižní malba, která se v té době začínala rozvíjet, byla jen pro ty nejbohatší. Dnes je kniha úplně obyčejná. Knihy jsou všude. Někdo si bez knih neumí představit život, někdo ji otevře jen když musí. Nebylo tomu tak ale vždy. Knihy byly tak drahé, že si je mohli dovolit jen kněží a nejvýznamnější šlechtici, nebo vládcové. Cena knih se rozlišovala podle velikosti knihy, počtu stran, a především podle zdobení. Za takovou knihu jste v té době mohli zaplatit jednou krávou, nebo i celým statkem. Proč však měla kniha takovou cenu? Knihy se v té době netiskly. Každá kniha byla originálem. A i když bylo několik stejných knih, každá se musela opsat a obrázky namalovat znovu. Psalo se a malovalo na pergamen, většinou z oslí kůže. Často se používaly barvy kvašové. Zvláštní název... že? Jsou to barvy trochu podobné vodovým ale mnohem hustší. Hodně se používalo zlacení. Často byly zdobené inici-

ály. Inicialy jsou první písmena jména a příjmení člověka. V knihách to mohla být i hodně zvětšená a vyzdobená první písmena na začátku jednotlivých stránek nebo kapitol. Psalo se většinou v latině. Je s podivem, že mnozí z iluminátorů nejspíš vůbec neuměli číst ani psát. Opravdu jen omalovávali písmena a zdobili je. Prohlédněte si pečlivě stránky knih na obrázcích a zkuste napsat - namalovat první písmena svého jména. Krasopisně. Inicialy pak krásně a pečlivě vyzdobte. Můžete si je vyzdobit květinovými vzory, zvířecími motivy anebo zkuste vymyslet něco úplně jiného. Zkuste pracovat s perem a tuší, nebo inkoustem a na vybarvení použijte vodovky. Ale pozor! Chce to velkou pečlivost. Mějte na paměti, že statek ani krávu za své dílo nejspíš nedostanete, ale ten nejlepší výtvarník opět odměním něčím sladkým dle vašeho výběru. A to už stojí za trochu námahy, nemyslíte? M. M.

PŘÍBĚH PEREL

Hana Šebková je výtvarnice, kterou mnozí znáte. Nemaluje, nesochá, ale vytváří překrásné šperky ze skleněných perel. Již třetím rokem máte možnost její šperky shlédnout v galerii Zelený Dům. Znáte krásnější dárek pro ženu než originální šperk?

Šperky této dámy dobře znají

v mnoha zemích, kde je české sklo stále velkým pojmem. Často doplňují módní přehlídky například v Arabských Emirátech.

Ale jak se vlastně takový šperk rodí? Paní Hanu sklo, skleněné korálky a cingrlátka uchvacovaly již od dětství. Práce se sklem je pro ni velkým koníčkem. Sama se ráda zdobí, ale na drahé kovy si nijak nepotrpí. Bydlí v Krkonoších nedaleko světoznámých sklářských fabrik a dílen. Díky tomu měla Hana od počátku štěstí na setkání s těmi správnými lidmi. Od nich se mohla učit a v počátcích jí také velmi pomohli. Jak jsem se dozvěděla, může skleněný korálek vzniknout několika

způsoby. Hana k výrobě používá výhradně české surové sklo ve formě jednobarevných skleněných tyčí ze sklárny v Desné. Pečlivě vybere barvy a nad kahanem začne konce tyče zahřívat při teplotě 1300 °C.

Roztavené sklo opatrně navíjí na žáruvzdorné ocelové tyčky potažené kaolínem. Vznikající

korálek se neustále nad teplem otáčí, zakulacuje a současně zdobí dalšími, přesně umístěnými dávkami jiného roztaveného skla. Přidané sklo se pomalu zatavuje do povrchu perly a tím se formuje vzor.

Takto zrychleně celý proces vypadá velmi jednoduše. Vzhledem k fyzikálním vlastnostem skla však některé jednotlivé kousky vznikají i desítky minut. Vzniklý korálek se nazývá „vinutá perle“ a po dokončení pomalu, asi tři hodiny chladne.

Pro práci se sklem je třeba spousta času a především trpělivost. Ostré oko, pevná ruka a samozřejmě rychlé rozhodování.

Hana čerpá z vlastního citu pro kombinaci barev a materiálů. Ovlivňují ji emoce, prožitky a v neposlední řadě v Krkonoších všudypřítomná příroda.

Pracuje podle vlastního vkusu a fantazie. Díky tomu vznikají originální šperky s jedinečnou energií, která souvisí s okamžitou náladou, fantazií a inspirací. Celým tímto procesem Hana vepisuje korálkům jejich vlastní příběh. Příběh perel. M. M.

PRAŽSKÉ VYCHÁZKY

Přátelé, Jaro je tady, a tak bez ohledu na počasí opustíme vnitřní prostory ať jsou jakkoli zajímavé, a vrhneme se do lůna přírody. A abychom to hned zpočátku nepěhneli, zůstaneme raději ještě v blízkosti bydliště. Tentokrát se vypravíme za středověkem, do Klánovického lesa. Východištěm pro naši procházku může být třeba autobusová stanice u železniční stanice Praha – Klánovice, kde nalezneme rozcestník a vydáme se po červené značce podle železniční trati. Pozůstatky středověké vsi z lucemburské doby s tajuplným názvem „Hol“, najdeme po necelých třech kilometrech, a tak nemusíme spěchat.

Již samotný současný název lesa „Vidrholec“ v nás budí dojem čehosi nepříjemného. Jeho původ je ovšem prozaický. Název má původ v němčině, původně „wieder Holz“, tedy místo, které bylo znovu zalesněno, neboli se znovu stalo lesem. Na konci 13. a v průběhu 14. století zde byla odlesněná krajina, která svým charakterem dala patrně název i naší vsi. Zde se nacházela kromě vsi Lhota a dvora s tvrzí Slavětice, též vesnice s názvem Hol. Majiteli statků byli převážně pražští patricijové. Půda zde byla písčité, nepříliš výnosná, a patrně proto byly v blízkosti vsi založeny i dva rybníky. Jejich hráze zadržovaly vodu ještě počátkem 19. století. Zbytky hrází jsou viditelné dodnes. Osu vesnice tvořil Horoušanský potok, který areálem protéká od západu

na východ. Kolem potoka se po obou stranách rozkládala obdélníková náves. Podél bývalé návsi se nalézají zbytky původních usedlostí, jichž můžeme napočítat minimálně 21. Průměrná plocha parcely se pohybovala zhruba kolem 40 x 60 metrů, jsou zde ovšem i parcely menší, nebo naopak i dvůr se zahradou, jenž zabíral trojnásobnou plochu. Vzhledem k hojnému výskytu pískovce byly veškeré domy

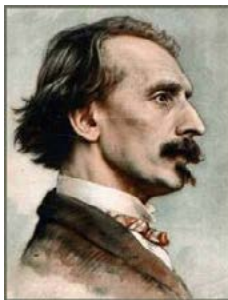
vystavěny z kamene. Jeho vysoká kvalita dala prostor k úvahám historiků, zdali právě jeho těžba, opracování a transport nebyly vítaným přivýdělkem pro obyvatele Holu. Samotné usedlosti byly tvořeny tzv. „trojprostorovým domem“, kdy nejbliže k návsi se nalézala obytná světnice, za ní následovala síň s černou kuchyní a komora. Dalšími objekty byly zpravidla stáje, stodoly, či na ně napojené skladovací prostory. Pro zajímavost, vesnické domy s podobnou dispozicí byly stavěny ještě na počátku 20. století. Životně důležitou součástí usedlostí tvořily studny. Jejich zbytky v terénu poměrně snadno najdeme. Pozůstatky vsi byly objeveny v šedesátých letech minulého století, po roce 2010 zde probíhal archeologický výzkum. Ves údajně zanikla za husitských válek, někteří badatelé kladou však její zánik až do doby třicetileté války. A to je pro dnešek všechno. Přeji vám příjemné počasí a hezký zážitek.

Zdeněk Zeman

Josef Mánes

Narodil se 12. května 1820 na Starém Městě Pražském. Malířství mu daly do vínku již su-
dičky, a proto se narodil do slavné malířské rodiny.
Ano, jsou to Mánesové a náš dnešní host je z nich ten
nejslavnější, tedy Josef Mánes. Otec, proslulý malíř,
profesor krajinomalby na Pražské malířské akade-
mii, strýc, prozatímní ředitel a učitel figurální malby
tamtéž. Oba starší sourozenci, Quido i Amálie, byli
též výtvarně nadáni. Oba malíři. Již v patnácti letech
studuje Josef na pražské umělecké Akademii. V roce
1844 odchází do Mnichova. Bez hmotného zajištění,
bez podpory z domova zde pobývá tři roky. Již teh-
dy jej finančně podporuje jeho sestra Amálie, která
obdivuje bratrův talent a pravidelně mu posílá peníze. Mánes zde
nasává svěží vítr počínajícího romantismu a vykoná i několik stu-
dijních cest. Uhlazené Drážďany, rázovité Polsko či drsné Slezsko
mu nabízejí nové motivy. V sedmadvaceti se vrací do Prahy. Kro-
mě toho pozitivního přináší návrat k rodině i závažnou komplikaci
citovou. Josef se zamiluje do sluzky Mánesových, Františky Što-
víčkové, což ovšem nelibě nese jeho sestra a zbytek rodiny. V roce
1853 Františka otěhotní a Amálie, která v této
době již rodině vládne pevnou rukou, ji propouští
a vztah tím likviduje. Ze vztahu se narodí dcera
Josefína, (Josefa). Josef Mánes se podle některých
nepodložených informací s její matkou nadále
stýkal. Právě na základě těchto informací vložil
spisovatel František Kožík tuto epizodu do svého
životopisného románu „Josef Mánes“. V doslovu
ke knize se autor odkazuje na vzpomínky jeho
dcery, jež popisují setkání s malířem. Na
základě těchto informací vložil Kožík do románu i
scénu, ve které byla modelem k obrazu „Josefína“
právě Františka Štovičková.

Významná
výročí

V roce 1854 odjíždí Mánes na pozvání svého
přítele, hraběte Bedřicha Silva-Tarouccy, léčit
svoje zlomené srdce na jeho zámek, v Čechách
pod Kosířem. V následujících dvaceti letech zde vytvá-
ří mnoho rodinných portrétů, žánrových novorokoko-
vých obrázků i lidových krojovaných postav.
Doba národního obrození jej zasáhne naplno a Josef
se zapojuje s nadšením sobě vlastním. Jako činitel
Umělecké Besedy navrhuje kroj pro nově vznikající
sokolskou jednotu, četné spolkové prapory, insignie
a diplomy. Šedesátá léta devatenáctého století jsou
posledním uměleckým vzepětím tohoto výjimečného
umělce. Na pozvání Kristiána Koce z Dobrušky pobývá
na jeho zámku v Újezdu Svatého Kříže, kde především
portrétuje rodinu hostitele. Díky rodinným kontaktům hostitele
získává mimořádnou zakázku na dílo, které patří k jeho nejznámě-
jším. Medailony pro Staroměstský orloj. Pro tento účel musí malíř
dokonce vypracovat speciální technologii, která zajistí mimořádnou
odolnost díla vystaveného povětrnostním vlivům. Kalendářní
deska orloje byla odhalena 18. srpna 1866. Jeho zdraví, zejména
duševní stav, se v té době radikálně horší. Ještě stihne studijní cestu
do Říma, která ovšem končí katastrofou, ze které
jej opět zachraňuje sestra Amálie, která jej z Říma
přiváží domů. V poslední fázi života se Mánes pře-
stává stýkat s přáteli a upadá do stále hlubších de-
presí. I když neexistuje doklad o lékařské diagnó-
ze, předpokládá se, že chorobou, která jej postihla
byla progresivní paralýza.
Jeden z největších představitelů českého romanti-
smu, mistr české malby a romantického krajinářství,
umírá ve věku jedenapadesáti let 9. prosince 1871.
Lékařská zpráva o jeho úmrtí určuje nejasnou dia-
gnózu, ochrnutí mozku. Pohřbu se zúčastnila i jeho
nemanželská dcera Josefína. Zdeněk Zeman

KRÁLOVSKÁ MÓDA

Zde může být vaše reklama.

Co v dnešních dnech hýbe světovými médii?
Nemám na mysli nic jiného, než královskou
rodinu. Ano. Každý o nich mluví. Dokonce se
zpráva o Meghan a Harrym dostala jako jedna
z mála zpráv mimo Covid do hlavního zpra-
vodajství. Jistě na mně není posuzovat na čí
straně je pravda. Nečekejte, že budu hodnotit
život a poměry u dvora. Mě zaujala úplně jiná
věc, která souvisí s nastupujícím
jarem.

Kdykoli totiž vidím Kate, Její
královskou výsost Vévodkyni
z Cambridge, Meghan, vévod-
kyni ze Sussexu, chce se mi vy-
razit na nákupy. Nejen ony však
patří k módním ikonám. Špa-
nělská královna Letizie, má na-
tolik vytríbený vkus, že ji se za-
ujetím sleduje celý módní svět.
Všechny jsou pro mě velikou
inspirací. Mají obrovský vliv na
chování zákaznic po celém svě-
tě. Jinými slovy, cokoliv si obléknou, to zpra-
vidla zmizne z e-shopů a pultů obchodů, než
stihneme vyslovit slovo královna. V době, kdy
jsou v trendu tepláky a legíny, které propagují
influencerky s nedlouhou „profesní“ životnos-
tí, v době, kdy mnoho žen i mužů propadlo
jakési letargii z permanentní izolace a příliš
svůj vzhled a upravenost neřeší, jsou tyto ženy
jako z jiného světa. Jsou krásné, každá má svůj
styl a pečlivě volí outfity pro každou jednot-

livou příležitost. Kate má osobní
stylistku, Meghan si při skládá-
ní šatníku údajně stále vystačí
sama. Letizie má vytríbený vkus
moderní ženy a je ozdobou každé
události. Jistě si řeknete, že to
mají v „popisu práce“. Díky tomu
jsou samozřejmě pod neustálým

drobnohledem
a kritikou, jak na
tu či onu akci ob-
stály ve výběru
oblečení. Samo-
zřejmě se to ne vždy povede.
To známe všechny. Někdy to
jednoduše nejde.
Ve svém permanentně nabi-
tém programu musí vždy najít
chvilku a zvolit vhodné obleče-
ní pro danou příležitost. Uče-
sat se, nalíčit a převléknout.

Je úsměvné představit si, že
vyběhnou na procházku v legí-
nách, nebo teplákách.

Nám v tomto směru mnohé pro-
jde, ale proč se necítit jako prin-
cezna, nebo královna kdykoliv to
jen jde?

A že je to nad naše síly? Stačí
dodržet pár pravidel a máme
vyhráno.

Tim prvním je, že někdy je méně
mnohem více. Zvláště v módě
a jejich pravidlech. Především

Kate přísně dodržuje královské zvyklosti
a v módě je velmi umírněná. Je o ní však zná-
mo, že často nosí modely i z konfekce. Co tedy
tyto dámy tolik odlišuje? Především na kaž-
dou příležitost volí jiný outfit. U nás se trochu
rozsířilo, že si vystačíme s jeansy, trikem, mi-
kinou a pohorkami ať už jdeme do práce, na
procházku po městě, nebo na nákupy.

Nebojí se barev a ladí doplňky. Ruku na srd-
ce. Kolik z nás při odchodu z domu sáhne
po šátku, kloboučku, baretu, či rukavičkách,
pokud zrovna není venku -20 stupňů? Doba
nákladných robů dávno skončila, i přesto se
však můžeme přiblížit královskému stylu,
protože kousky, které urozené ženy nosí
(nebo velmi podobně), se dají sehnat i v běž-
ných obchodech. Inspirujme se královskou
módou a vyražme s jarním sluníčkem jako
opravdové dámy. M. M.